

Каменодълецътъ Симахъ

(По народната приказка „Господъ, Св. Петъръ и Сечокамъкъ“).

Това било много отдавна, преди много вѣкове. Въ едно село край Бѣло море живѣлъ каменодълецътъ Симахъ. Той билъ много беденъ. Презъ скъсаната му шапка се виждали космитѣ на главата му, а презъ парцаливитѣ дрехи се виждали месата му. Отъ ранно утро до късна вечеръ Симахъ вадилъ край селото отъ земята камъни, трошилъ ги на по-дребни и по-загладени парчета и ги продавалъ на ония, които искали да си строятъ къщи. Отъ тази работа той печелѣлъ много малко, колкото да не умре отъ гладъ.

Единъ день дѣдо Господъ и Св. Петъръ обикаляли невидими земята. Минали и край каменодълеца Симахъ. Св. Петъръ като го видѣлъ така окъсанъ и изтощенъ сърдцето му се свило отъ жалъ за сиромаха, обърналъ се къмъ дѣда Господа и Го замолилъ:

— Господи, смили се надъ този човѣкъ, той живѣе въ страшна мжка и голѣма беднотия.

— На земята той живѣе въ

мжка, но ще си спаси душата и въ вѣчния животъ ще бжде добре, отговорилъ Господъ.

— Но, Господи, той е въ голѣма мизерия. Смили се, смили се, Господи, и дай му подобъръ животъ на земята.

— Не всѣки е роденъ за голѣмецъ. И този сиромасъ е роденъ да бжда такъвъ, какъвто го виждашъ. Ако му дамъ богатство, ще си погуби душата.

— Не, Господи, смили се надъ него. Той е живѣлъ до сега въ беднота, ще помни тежкия си животъ и когато заживѣе добре, ще си остане добъръ по душа.

— Петре, азъ редя живота на човѣцитѣ, но мислитѣ и душиитѣ имъ Съмъ оставилъ свободни. Човѣцитѣ сами направяватъ душевния си животъ и сами вършатъ дѣлата, които или ще ги погубятъ въ бждния животъ, или ще имъ спечелятъ обещаното отъ Мене блаженство. Добра участь Съмъ далъ на този човѣкъ. Лошо живѣе, но сега поне има прекрасна душа.